

ծիքներն են. ասոր համար է որ Յիսուս իր աշակերտներուն կատարած զիսկանութիւնները կը նկատէ սատանին վրայ տարուած յաղթանակ մը (Ղուկ. Ժ. 8). հօգորին տունը մանկուսիւ և անոր ունեցածները յափշտակելու համար՝ ո՞չ ապաքէն պէտք է կապել զայն (Մտթ. ԺԲ. 29): Բայց թէ և Քրիստոս ինքն անհամար յաղթանակներ խաւարին իշխանութեան այս միտպետը, բայց սատանը դարձեալ, իր բնութեամբն իսկ, տէրն ու բռնաւորը կը մնայ մարդկութեան (Ղուկ. Դ. 6): Ստացուածքի սէրը, այս զգուշիկ ակտը, պատճառ կ'ըլլայ ամենէն աւելի երևան բերելու անոր չարանկէզ ոգին (Մտթ. ԺԲ. 28). ինչ ինչ մարմնական հիւանդութիւններ անոր կը վերագրուին (Ղուկ. ԺԳ. 16): բարոյական անկումներուն մէջ է մոնաւանդ որ կը յաղթանակէ այս տխրող ձեւը: Ինքն է որ, Յուդան ճճիկի մղելով, միւս աշակերտները ցորենի պէս կը խորացուէ (Ղկ. ԻԲ. 3, 31): Չյանդանեցա՞ւ յարձակիլ նոյն իսկ Աստուծոյ Որդիին վրայ (Մտթ. Դ. 1-11), և, իր նենգամտութեանը մէջ, ի հարկին, սիրուած անձի մը կերպարանքը չ'աճուսուր միթէ, իր զոհուած մեղքին մէջ քաշելու համար (Մկկ. Ը. 33):

Միւս կողմէ, սակայն, Սատանը ա՛յն ատեն միայն իր ազդեցութեան տակ կըրնայ առնել մարդիւրը, երբ արտաքին փորձութիւնը կը համապատասխանէ ներքին ցանկութեան մը. վասնզի, սիրտէն է որ, ըսած է Յիսուս, զուր կուզան սպանութիւնները, շնութիւնները և յոռի մտածութիւնները (Մտթ. ԺԵ. 19), և այնպէս է մեր բնածին չարատեսութիւնը՝ որ նոյն իսկ Քրիստոսի օրհնելի գործունէութիւնը երկրի վրայ մեղքի ատիթ մը կ'ըլլայ մեղի համար (Մտթ. Թ. 6): Վա՛յ սակայն անոնց որ, գիտնալով և ուզելով թէ այդպէս է արդարեւ, կը գալթակողեցնեն իրենց հղաթյունները (Մտթ. ԺԸ. 7): Այդպիսի անկումներ, անշուշտ բնական են. մեր բոլոր յոռի միտումները ասոր կը մղեն դիպր. բայց, այնու ամենայնիւ, վերջին օրը Քրիստոս իր թագաւորութիւնէն պիտի մերժէ զանոնք որ անիրաւութիւն կը գործեն (Մտթ. ԺԳ. 41):

Այսպէս իբրեւ թշնամիէն լարուած ծուգակ մը ցուցնելով մեղքը, Յիսուս ան

նոր արտաքին նկարագրին է որ կը յայտնէ. զանիկա կը ներկայացնէ ոչ թէ իբրեւ թագուն արամադրութիւն մը, այլ իբրեւ շօշափելի իրականութիւն մը, որուն կ'ընդհարինք մենք ամէն քայլափոխի: Ուրիշ կողմով մը, զինքը գործողին հետ իր յարաբերութեան մէջ նկատուած ատեն, մեղքը կ'առնուս այնպիսի անուններ, որոնք կը ցուցնեն անոր որչափ վտանգաւոր և յիմարական լինելը: Անիկա ἀμαρτία, ἀμαρτημα կամ ἀμαρτένευ է (Մտթ. Թ. 2, Մկկ. Գ. 28), այսինքն «մարդանքո կամ աննպատակ շփուած ուղիղ ճանապարհէ» (*). «յանցանք» (παράπτωμα Մտթ. Զ. 14, 15) այսինքն զանցառութիւն որ և է պատուէրի մասին կամ «անօրէնութիւն» (βουμία, Մտթ. Է. 23, ԺԳ. 41): Ուստի ասոր հետեանքը կ'ըլլան կորուստ և մահ (Ղուկ. ԺԵ. 24, 32). վասնզի, եթէ Յաւիտենականի դատնալը կանք է, անկէջ հեռանալը մահ միայն կրնայ պատճառել: Այսպէս լինելով բնական մարդը, ամբողջական փոփոխութիւն մը հարկաւոր կ'ըլլայ անոր համար որ կ'ուզէ արդի արքայութեան» ըլլալ. «եթէ ոչ դարձիք և եղիջիք իբրեւ զմանկտի, ոչ մտանիցէք յարքայութիւն երկնից»:

(Շարունակելի)

Ժ. Պ.

(*) Մեր թարգմանութեան մէջ այս երեք տեղերն ալ «մեղք» է նշանակուած:

ԽՈՐՀՈՒՐԳ ԵՒ ԽՈՍԹ

Հարկ է ի մեկ ունենալ միշտ աւ՛ զաղափարը թէ ո՛չ թէ մարմինին հստակ պատշիկ ապրիլ, այլ թէ չեմք կրնար ապրիլ առանց մարմինի: Եթէ չափազանց փարած մնանք սնունդ, կ'աւրոյնուինք երկիւղներով, կ'ընկնուինք հոգեբով, և կ'ենքարտկուինք հազար ու մեկ հնաճութեանց: Կեղեցիկ բարոյական մը ոչինչ է այն մարդուն համար, որուն համար զիջիականը ամեն ինչ է: Տա՛մք մարմինին բարոյն այն խնամքները զորս կը պահանջէ ան, քայց զիսեմք մանր բոցերուն մեջ նետել զայն, երբ քանակաւորութիւնը՝ պատճառ և պատճառաւորութիւնը կը հրաւանցեն: